

Dotkní se osudu

MARTINA
WOLFOVÁ

Když mladá léčitelka Saffron potká
zvláštního muže, je z toho láska.

PŘÍMO ANDĚLSKÁ

Martina Wolfová

Dotkni se osudu

Martina Wolfová

DOTKNI SE OSUDU

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2014

Redakce Jana Moravcová

Korektura Květa Svárovská

Technická redakce Hana D. Benešová

První vydání jako e-BOOK

Copyright © Martina Wolfová, 2011

Czech edition © Metafora, 2014

All rights reserved

ISBN e-pub 978-80-7359-444-2

ISBN PDF 978-80-7359-815-0

ISBN mobi 978-80-7359-810-5

U Krbu 35

100 00 Praha 10

www.metafora.cz

I.

Bylo něco kolem jedenácté hodiny dopoledne, když se Saffron vyhrabala z postele. Dopřála si dlouhou sprchu, jelikož ji čekal další perný den a perná noc. *Vlastně mě už nikdy nebude čekat nic jiného.* Trpká myšlenka okamžitě převládla nade všemi příjemnými pocity. Dívka si jen nešťastně povzdechla a zastavila vodu. Když se oblékla, sešla dolů do kuchyně. Doufala, že babička bude spát a matka bude na zahradě, bohužel jí ale štěstí nepřálo.

„Dobré dopoledne, zlatíčko,“ pozdravila ji matka, jakmile ji spatřila. Připravovala čerstvé vafle, v kuchyni to nádherně vonělo.

„Určitě máš hlad,“ obdařila dceru zářivým, milujícím úsměvem.

Sarah Lawsonová byla ten typ ženy, které si za smysl svého života zvolí roli dobré manželky a matky. Ke štěstí jí stačilo starat se o dům, zahradu a rodinu, být vždy pečlivě upravená a oblečená, za každých okolností zdvořilá. Jako malá ji kvůli tomu Saffron obdivovala, jakmile ale pobrala víc rozumu, představa, že by tak žila i ona, se jí zamlouvala stále méně, až ji zavrhl nadobro.

„Dobré,“ zamumlala Saffron a mlčky se posadila ke stolu v jídelně. Nejraději by si vzala pár vaflí s sebou do pokoje, aby je mohla sníst v klidu. Věděla ale, že je to nemožné, že by jí to matka nedovolila, a zbytečně by se kvůli tomu přely. *Už tak se pořád kvůli něčemu hádáme.*

„Dneska ti přivedu dalšího,“ oznámila jí matka mile, když před ní postavila talíř s jídlem.

Saffron sevřela sklenici s malinovým džemem tak pevně, až jí zbělely klouby. *Ach ne, už zase.*

„Ale já už nechci, mami,“ procedila skrze zuby, ačkoli věděla, že její odpor je marný.

„Jak to jen můžeš říct, Saffron?! Je tvou povinností toho klienta přijmout! Jako dobrá křesťanka...,“ spustila Sarah tirádu, kterou už její dcera slyšela tolikrát, že ji znala nazpaměť.

Nejraději by si dlaněmi zakryla uši, aby ji nemusela poslouchat. Bohužel měla dneska skutečně hodně špatný den, jelikož z obývacího pokoje, který byl od jídelny oddělen pouze moderním regálem plným pokojových rostlin, se zhnuseně ozvalo: „Dítě satanovo!!!“

Takže babička nespí, pochopila Saffron a cítila se ještě hůř. Zvládla překousnout matčiny výčitky a pokusy o manipulaci, ale nikdy nedokázala zabránit tomu, aby ji babiččina nenávist zas a znova hluboce neranila.

Byla to totiž čistá a ryzí nenávist, co cítila Abigail ke své dceři Sarah a vnučce Saffron. Nenávist a odpor. Proklínala každý den – a to nahlas a velmi často –, který s nimi musela strávit, a modlila se za to, aby si pro ni už brzy přišla smrt. Byla velice nemocná a také skoro bez prostředků, takže neměla jinou možnost než s nimi žít pod jednou střechou, ale dala by všechno za to, aby tomu tak nebylo.

„Abigail, přestaň s tím,“ požádala ji Sarah klidně; na podobné výlevy své tchyně byla už dávno zvyklá.

„Možná bych toho vážně měla nechat, mami,“ ozvala se Saffron nesměle. Tušila ale, že se snaží zbytečně.

„To nepřipadá v úvahu. Přejde dnes v noci,“ odvětila Sarah stroze a odešla zpátky do kuchyně. Zatímco

Saffron bez chuti oždibovala vafli, doléhalo k ní z kuchyně cinkání nádobí a matčin tlumený, veselý zpěv.

Když dojedla, zamumlala směrem k matce poděkování a vrátila se do pokoje. Zkontrolovala obsah kabelky, jestli nezapomněla klíče od auta nebo peněženku, jak se jí občas stávalo. Přehodila si přes ruku jednoduché džínové sako, protože až se bude v noci vracet z práce, bude už chladno, a spěšně seběhla dolů do předsíně. Nazula si tenisky a bez ohlédnutí odešla z domu.

Auto měla zaparkované na příjezdové cestě, ačkoli jejich dům měl garáž pro dva vozy, takže to její by se vedle matčina klidně vešlo. Byla to ale jedna z jejích forem vzdoru proti matčině stereotypně zaběhnutému řádu a neutuchající péči o pořádek a harmonii v domě i v jeho okolí. Otevřela dvířka a hodila na sedadlo spolujezdce kabelku i se sakem. Na chvíli zavřela oči, vytěsnila z hlavy svět kolem sebe, poslouchala jen šumění borovic, které rostly u jejich domu. Jakmile se dostatečně uklidnila, sedla za volant a vydala se do práce.

Když projížděla pomalu jejich čtvrtí – jinak se to ani nedalo, jelikož téměř na každé křižovatce byla stopka, měla dost času sledovat okolní luxusní domy. West Peabody byla čtvrtí snobů, ať si klidně někdo tvrdí opak. Byl tu klid, ulice byly čisté, trávníky udržované a domy přímo výstavní. Dalo by se tu moc hezky žít, nebýt toho, že se na ně jejich sousedé už pár let dívali skrz prsty.

Přestěhovali se do téhle čtvrti města Peabody ve státě Massachusetts hned po Saffronině narození. Její rodiče žili v té době v New Yorku a Sarah na manžela naléhala, aby se usadili v místě, kde by byl větší klid a bezpečněji. Na inzerci domu v Peabody narazila ná-

hodou v jednom časopise a velice se jí zalíbil. A protože byl Saffronin otec docela úspěšný obchodník s počítačovými komponenty, poskytla mu banka při sjednávání hypotéky na manželčin vysněný dům velmi výhodné podmínky.

Sice jen velmi nerad opouštěl New York, město plné příležitostí, ale co by pro svou milovanou ženu a dítě, které bylo na cestě, neudělal? Stanovil si jedinou podmínku: že s nimi bude žít i jeho matka Abigail. Sarah proti tomu nic nenamítala, jelikož spolu vždy vycházely dobře a v případě, že by potřebovala pomoci s miminkem, se na ni mohla spolehnout.

Byly to už tři roky, co Saffronin otec zemřel na srdeční selhání poté, co se z něj po bankrotu jeho malé firmy stal těžký alkoholik. Zůstaly po něm dluhy a hypotéka na dům, jejíž podmínky se nyní už nezdály tak výhodné jako v době, kdy se jim ještě vedlo dobře. Sarah nikdy nemusela pracovat, takže taky ani nic neuměla. Po splacení otcových dluhů jim z úspor nezůstalo téměř nic, žily teď pouze z Abigailiny penze a z toho, co si vydělala Saffron. Měly tak dostatek peněz na to, aby dokázaly splácet hypotéku a neumřely hlady. Úroveň jejich společenského života však šla rapidně dolů, což nesla těžce hlavně Sarah, zvyklá na pořádání honosných večírků a odpoledních „čajů“ pro nejbližší sousedky. Saffron ji několikrát přesvědčovala, aby dům prodaly a přestěhovaly se do něčeho levnějšího, jenže matka o tom nechtěla slyšet. Nemínila se vzdát svého snu o životě v krásném domě a téhle snovské čtvrti za žádnou cenu.

Saffron tedy rezignovala na svůj tajný sen studovat umění na univerzitě a přijala první lépe placené místo, které se jí naskytlo, jakmile vyšla ze střední školy. Živila se jako barmanka v jednom nočním podniku

v centru. Jelikož se rychle učila, byla milá a taky dost hezká, měli ji rádi zákazníci i šéf. Také díky tomu si dokázala vydělat slušné peníze a nemusela hledat nic jiného.

Vyžadovalo to od ní ale den co den obrovské sebezapření. Nikdo z nich totiž nikdy nesměl poznat její neutuchající hrůzu z blízkosti tolika lidí.

II.

Nakir seděl v koutě místnosti, pohodlně zabořený do židle tak, že mu stín halil větší část obličeje. Na stolku před ním stála sklenice piva, kterého se ještě nedotkl a zřejmě ani nedotkne. Bytostně tenhle bar nesnášel. To, jak byl věčně přeplněný všemi těmi pitoreskními lidmi, pachtícími se neustále za stejně nízkými cíli, ho přivádělo téměř k šílenství.

Nemusel jim nahlížet do duše ani nijak zvlášť pozorně vnímat jejich auru. Všichni chtěli totéž. Bavit se, zapomenout na běžné starosti, opít se, najít si někoho, s kým by si užili víceméně nezávazný sex, nebo koho by okradli, zneužili, komu by ublížili. Bylo to pořád dokola, stále stejná špína a nicotnost.

Ačkoli tenhle podnik neměl rád a nedokázal vystát jeho osazenstvo, už třetí noc za sebou vysedával v tomhle temném koutě a sledoval ji. Ona byla totiž jedinou bytostí v téhle díře (a tím nemyslel jen bar, nýbrž celé město, a možná i celý svět), která byla skutečně hodna jeho zájmu.

Zdejší usměvavá barmanka.

Celou noc míchala drinky, rozlévala pití, dosypávala oříšky do misek na baru, inkasovala peníze a neustále se na své zákazníky i kolegyně servírky mile usmívala. Nakir však za tím úsměvem vytušil pocity naprosto jiného rázu. V různě silných vlnách k němu doléhal její pocit strachu a nervozity, zabarvoval její auru do fia-

lovošedé barvy a její životní energie kolísala společně s její snahou ty obavy zvládnout.

Tři noci strávil u tohoto stolu a pozoroval ji, a když skončila v práci, cestou domů ji sledoval. Pokaždé vypadala velice nešťastně. Vzpomínal na to, jak za ní poprvé šel přímo do domu, do její ložnice.

Být neviditelný se jednomu někdy může dost hodit. Pohledem zkontroloval její dlaně. Opět je kryly krajkové rukavičky tělové barvy s odstřiženými kousky pro konečky prstů. Když si jich všiml poprvé, považoval je pouze za něco jako osobitý módní styl. Nakir zpozoroval, že si je barmanka průběžně pečlivě upravuje, ale vždy nenápadně, takže to nikdo kromě něj nezaznamenal.

Znovu si vybavil tu pozdní noční hodinu, kdy ji poprvé následoval do jejího pokoje. Pozoroval ji, jak se svléká a jednotlivé kusy oděvů odhazuje do různých koutů místnosti, jako by chtěla záměrně nadělat co největší nepořádek. Když před ním stanula ve spodním prádle, odvrátil se. Těchto zhýralostí si za dobu své existence užil už na tisíce, takže neměl žádnou potřebu špehovat ji v jejích intimních chvílích. Znovu na ni pohlédl, teprve když se vrátila z koupelny. Doce-la ho překvapilo, že pod sprchou strávila skoro hodinu. Měla na sobě jednoduchý modrý župan a na rukou čisté rukavičky.

Ona v těch zatracených rukavicích dělá snad úplně všechno, blesklo mu hlavou. V té chvíli nemohl tušit, jak blízko je pravdě.

Saffron usedla před zrcadlo a rozeprala sponu, která jí držela vlasy v drdolu. Závoj sytě mahagonových pramenů se jí v tlumeném světle lampy rozlil po zádech jako tekutý oheň, a když je pomalu pročešávala kartáčem, vypadalo to, jako by se na nich světlo odráželo v malých zlatavých jiskrách. V životě takové

vlasý neviděl, přistoupil tedy blíž, aby si je mohl lépe prohlédnout. Zblízka byly ještě krásnější. A byla to jistojistě její přirozená barva. Vzpomněl si, jak neodolal a lehce se té záplavy dotkl prsty, jak ucítil jejich sameťovou hebkost.

A taky nikdy nezapomene na moment, který následoval. Jako by jeho dotek vycítila, otočila se a upřela na něj znepokojený pohled. Zírala mu přímo do tváře, ale Nakir věděl, že ho nemůže vidět. Její pomněnkové oči se ještě chvíli vyplašeně dívaly jeho směrem, než s povzdechem odložila kartáč na stolek a vklouzla do postele.

Vydechl si teprve, když usnula. Váhal, jestli odejít nebo zůstat. Už dlouho, velmi dlouho ho nikdo a nic nezaujalo tolik jako ona, a tak se rozhodl setrvat. Usedl do křesla, které stálo u okna, a pohodlně natáhl nohy. Založil si ruce na hrudi a po celou dobu z ní nespustil oči.

Spala velice neklidně, převalovala se a mluvila ze sna. Nebyla to však konkrétní slova, pouze nesrozumitelné mumlání. Rozhodně se jí ale nezdálo nic hezkého.

Zaujala ho natolik, že od té noci už ji neopustil, a sledoval ji na každém kroku. Zrovna si opět přehrával tu divnou scénu z rána a přemýšlel o tom, koho jí míní její matka večer přivést, když zpoza baru pohlédla jeho směrem. Dnes, stejně jako předchozí dvě noci, zůstal viditelný. Jak tak seděl s tváří ve stínu, vypadal jako každý druhý muž v baru, v džínách a tmavé kožené bundě. Jediné, co mohlo prozrazovat, že není úplně obyčejný člověk, byly jeho oči, jejichž barva přesně kopírovala všechny známé odstíny smaragdu, a velice světlá pleť. V přítomí baru a v noční tmě venku byla ale pramalá pravděpodobnost, že si toho někdo všimne.

Dívka na něm chvíli spočinula zrakem, byl to však pouhý pohled profesionální barmanky, sledující zda jsou sklenice jejích hostů plné. Když pak sklouzla očima zase jinam, uvědomil si, že celou dobu, co se na něj dívala, zadržoval dech.

Na téhle barmance bylo skutečně něco zvláštního a pro Nakira velice přitažlivého.

Saffron, připomněl si, jak ji lidé oslovují, *jmenuje se Saffron*.

*

Saffron měla pocit, že tenhle večer nikdy neskončí. Všechno bylo jako obvykle. Práce, servírky, zákazníci, nic se nevymykalo každovečernímu stereotypu, ale ona se cítila otřesně. Úsměv na tváři jí připadal křečovitý, ruce se jí nepatrně chvěly a žaludek měla sevřený nervozitou. *A to všechno kvůli tomu, co mě dnes večer čeká.*

Zpočátku, když jí matka začala vodit klienty – samozřejmě v naprosté tajnosti – ji za to v hloubi duše nesnášela. Když nakonec pochopila, že to považuje za své poslání, za svou povinnost, změnila se tato nesnášenlivost ve skrytý odpor. Několikrát se pokoušela z těchto schůzek vyvléknout, vymluvit se na nemoc, na to, že musí zůstat déle v práci. Všechno marně. Matka na ni tlačila tak dlouho, až to Saffron pokaždé vzdala. Nadávky a sprosté urážky, kterými je obě poté častovala babička, už jen rozrývaly rány na její duši. Mateřskou lásku si vždy představovala jako laskavou a něžnou ochraňující péči, jak jí tedy může matka opakovaně působit takové utrpení?

Trvalo dlouho, než si dokázala přiznat, že ji její vlastní matka nemiluje. Ne tak jako každá jiná, normální

matka miluje svoje dítě. Saffron se otrásla a rychle černé myšlenky potlačila.

*

Nakir seděl na střeše domu sousedícího s barem, kde Saffron pracovala. Noc byla vlháká, a přestože bylo trochu chladněji, nebylo to nepříjemné. Oproti horku dnešního dne to bylo naopak osvěžující. Bloumal pohledem po okolních střechách a pozoroval temné ulice, zející prázdnotou. Bylo tak pozdě, že už nebylo vidět ani ty největší opilce a opozdilce. *Nebo tak časně?* Čas pro něj nikdy nic neznamenal. Kdysi ho to těšilo.

Čekal na ni. Věděl, že bar je už zavřený, že Saffron právě dopočítala tržbu a uzamkla ji v sejfu v kanceláři, že se rychle převlékla z trička s firemním nápisem, nacpala ho do kabelky, do skříňky uklidila boty na podpatku, obula si tenisky, zkontrolovala rukavičky...

Ty zpropadené rukavice neustále zaměstnávaly jeho mozek. *Proč je vlastně nosí? A proč si je bere i do sprchy?*

Když Saffron vyšla z baru a zamkla za sebou dveře, snesl se plyným pohybem podobným letu ptáka na chodník kousek od ní. Už se opět skrýval pod maskou neviditelnosti, takže o něm nemohla vědět. Přesto se zarazila a krátce se ohlédla přes rameno. Když za sebou nic neobjevila, vykročila pomalu kupředu.

Nakir zamyšleně nakrčil čelo, tohle už nebyla jenom náhoda. Nikdo ho nikdy nevycítil, když se takto nespátřen pohyboval světem.

Se Saffron rozhodně není vše, jak má být, napadlo ho a pomalu kráčel za ní.

Dívka strčila ruce do kapes, zvedla si límec saka, aby se lépe chránila před nočním chladem, a se skloně-

nou hlavou zadumaně směřovala k nedalekému parkovišti. Vždy, když se vracela z práce, odrážela se jí ve tváři únava, tentokrát se k ní ale přidalo i zvláštní napětí. Když se po něm před chvílí ohlédla, spatřil Nakir v jejím pohledu podivnou směs očekávání a zároveň zklamání.

Všechno to pro něj bylo hrozně matoucí. Zažil a viděl toho už tolik, obrovskou radost i nesmírnou hrůzu; znal všechny lidské emoce a pohnutky. Saffron však pro něj byla naprosto nečitelná. Nakir byl natolik zamyšlený, že když se dívka prudce zarazila, málem do ní vrazil. Zastavil se jen pár centimetrů od ní a jejich těla se téměř dotkla. Prudce se nadechl a ve stejném okamžiku ucítil, jak se zachvěla.

To není možné, nemůže o mně vědět, zaváhal. Pak ale zjistil, proč Saffron zůstala stát. Naproti přes cestu ústila jiná ulice, osvětlená pouze odrazem světla z lampy u hlavního chodníku. Ke zdi se tam tiskla nějaká dívka, bylo slyšet, jak vzlyká. Naproti ní se tyčil muž, v ruce namířené k jejímu hrdlu svíral nůž. Ostří se blýskavě zalesklo.

„Dej sem prachy, honem. A mobil a šperky!“ zavrčel lupič.

Dívka začala rychle vytahovat věci z kabelky, přitom se snažila sundat si hodinky a řetízek. Celou dobu ho prosila, aby ji nezapomněl.

„Drž hubu a dělej,“ zasyčel ten chlap. Nakir však věděl, že to ještě není konec. Poznal, že muži vládne temnota.

Když mu dívka dala všechno, co po ní žádal, nastrkal si věci do kapes.

„A teď se hezky otoč ksichtem ke zdi, panenke, a vyhrň si sukni,“ nakázal chtivě.

Nakir uslyšel, jak se Saffron hlasitě nadechla.

„Ne, to ne, prosím, už jsem vám přece dala, co jste chtěl, tak mi prosím neubližujte,“ plakalo děvče, když pochopilo útočníkův záměr.

„Buď to pude po dobrém, nebo po zlém, holka, ale tak či tak v tobě svého klučička smočím,“ oznámil jí chlápek hrubě.

Dívka divoce zavrtěla hlavou a začala ječet. Lupič zpanikařil, a aby ji umlčel, bodl ji nožem do břicha. Děvče se zajíкло, zakuckalo a svezlo se k zemi. Útočník na nic nečekal a dal se na úprk.

Ve stejné chvíli se pohnula i Saffron. Nakir ji znepokojeně sledoval, jak se ostražitě rozhlíží kolem, přebíhá silnici a kleká si k dívce, která slabě sténala. Rychle ji následoval.

„Lež klidně,“ řekla jí Saffron pevným tónem. Nechápal, jak to dokázala, jelikož z ní cítil silnou obavu o dívčín život.

Hlas se jí přesto nezachvěl, ani když znovu promluvila: „Pomůžu ti, ale musíš mi slíbit, že o tom nikdy nikomu nepovíš, ano?“

Dívka zašeptala na souhlas. Velice tiše.

Saffron už na nic nečekala, vyhrnula jí halenku i s bundou, aby odhalila ránu. Rychle si stáhla krajkové rukavičky a pak přiložila dlaně těsně nad dívčino zranění. Zavřela oči a začala se tiše modlit. Netrvalo dlouho a z jejích dlaní začala vycházet jemná záře, která vnikala do rány. Ta okamžitě přestala krváčet a začala se zacelovat.

Nakir na to zíral s pusou otevřenou údivem. Nic podobného ještě nezažil. *Výsada hojit zraněné a uzdravovat nemocné přece patří jen Nejvyššímu.*

Saffron začala zrychleně dýchat a na tváři se jí objevil bolestný výraz. Nakir cítil, jak její životní energie slábně, zatímco dívčina sílí.

Když se zranění úplně zahojilo, posadila se Saffron na studený chodník a unaveně svésila hlavu mezi kolena. Dívka si také sedla a vyděšeně na ni pohlédla.

„Co... cos to se mnou udělala?“

„Uzdravila jsem tě. Ale nezapomeň, co jsi mi slíbila. Nikdy to nesmíš nikomu prozradit! Pokud by ses třeba jen prořekla, zranění se ti obnoví a ty zemřeš,“ prohlásila Saffron tvrdě a upřela na ni odměřený pohled. *Trochu pohrozit není nikdy na škodu.*

Dívka se vyděsila ještě víc. Vstala ze země a váhavě začala couvat pryč.

„Nevím, co jsi zač. Ale děkuju ti,“ zašeptala zmatečně. Pak se obrátila a dala se do běhu. Utíkala, jak nejrychleji dokázala.

Saffron zaklonila hlavu a po tvářích se jí začaly koulet slzy.

Nakira udeřila vlna jejího žalu. Byl tak hrozný, že se mu z toho sevřelo hrdlo. Ale nebylo to jen kvůli Saffron. Když uzdravovala tu dívku, spatřil totiž ještě něco jiného.

Něco velice zvláštního.

*

Saffron si opatrně natáhla rukavice, pak se opřela rukou o chodník a s bolestným zasténáním se zvedla na nohy. Zapotácela se a musela se přidržet zdi, aby neupadla.

Takhle to bylo pokaždé, když někoho uchránila před jistou smrtí. Všechna ta bolest, zas a znovu.

Nohy měla jako z tvarohu, přesto se pomalu vydala k autu. Rozhodně nestála o to, aby ji takto někdo zahlédl. Když dosedla za volant, chvěla se vyčerpáním. Zatímco lovila v kabelce mobil, aby zavolala matce,

udělalo se jí špatně od žaludku. Poslední, na co teď měla chuť, byla hádka. Vytukala matčino číslo a čekala.

Nakir stál hned vedle auta, předkloněný a opřený o kapotu, a starostlivě ji sledoval. Únava z ní čísel na míle.

V tomhle stavu by neměla řídit, napadlo ho.

Vtom Saffron promluvila.

„Ahoj mami, prosím tě, tu dnešní schůzku –“ začala, ale okamžitě zase zmlkla. Nakir slyšel příval slov, vycházejících z telefonu, ale nerozuměl jim.

„Nech mě, prosím tě, domluvit, mami,“ ujala se Saffron zase slova a její tón rozhodně nebyl milý. Rychle pokračovala: „Před chvílí jsem pomohla jedné pobodané dívce, jinak by zemřela. Na nic dalšího už nemám sílu. Mami, ne. Ano, já vím, že už jsi to dohodla,“ Saffron s povzdychnutím umlkla a oddálila si mobil od ucha, Sarah zřejmě začala se svou obvyklou přesvědčovací tirádou.

„Jeden den navíc... Mami, pochop, že –“ pokusila se dívka oponovat. Ještě chvíli poslouchala, co jí žena na druhé straně povídá. Pak se jí na tváři objevil výraz rezignace.

„Dobře, už jedu. Jsem tam tak za půl hodiny.“

*

„Tak dcera dorazí za chvíli,“ usmála se Sarah na ženu, nervózně poposedající po luxusní kožené sedačce v jejích obývacím pokoji.

„Vidíš, Jill,“ poplácal ji po koleni muž usazený vedle ní, než obrátil pozornost k Sarah: „Jste si jistá, že vaše dcera její ženě pomůže?“

„Naprosto,“ přikývla Sarah přesvědčeně a sedla si naproti nim do křesla. „Mohu vám nabídnout čaj?“

Když souhlasili, nalila jim nápoj do porcelánových šálků, zdobených velmi luxusním zlacením, a přisunula k nim blíž cukřenku a nádobku s mlékem. Pak pyšně spustila: „Moje dcera byla obdařena Pánem a to velice zvláštním darem. Dokáže svým dotykem uzdravit jakoukoli nemoc či zranění. Nevím, čím jsme si to zasloužili, ale každý den se k němu za to vděčně modlím.“

„Je to opravdu... Chtěl jsem říct, že chápu váš vděk i vaši hrdost,“ opravil se muž a stiskl své ženě povzbudivě dlaň.

„Jistě také chápete, proč si má dcera přeje, abyste to udrželi v naprosté tajnosti. Obává se zástupu nemocných, kteří by chtěli jejího daru využít. Já s ní v tomto úplně nesouhlasím, myslím si, že když byla takto obdarována, měla by svou schopnost využívat co nejčastěji, aby jako dobrá křesťanka pomohla co největšímu počtu nemocných. Saffron si však chce zachovat, jak ona říká, normální život,“ Sarah se zatvářila pohrdavě, rychle však opět nasadila přátelský výraz.

„Mohu vám nabídnout i nějaké občerstvení?“ usmála se na dvojici. Když zdvořile odmítli, věnovala se popíjení čaje a občas pohledem zalétla k oknu, kterým bylo vidět na příjezdovou cestu.

Po chvíli spatřila dceřino auto, ovšem neobtěžovala se jít ji přivítat ke dveřím. Jakmile Saffron vstoupila do pokoje, manželé se vymrštili z pohovky a upřeli k ní pohledy plné naděje.

„Tohle jsou manželé Rowlinsovi. Moje dcera Saffron,“ představila je Sarah, ale sama přitom zůstala sedět. Jasně viditelné stopy vyčerpání v dceřině tváři naprosto ignorovala.

„Dobrý večer,“ pozdravila je Saffron unaveně. Když spatřila vystrašenou ženu, povzbudivě se na ni usmála.

„Moje žena má rakovinu. Běžná léčba selhala,“ spustil muž okamžitě hlasem plným nervozity.

„Vidím. Nádor je už hodně velký,“ kývla Saffron směrem k vyboulenině na ženině hrdle. Přistoupila blíž a pozorně si ji prohlížela.

„Mám na vás jen jednu otázku, paní Rowlinsová. Ale musíte mi na ni odpovědět naprosto pravdivě. Je to velmi důležité,“ pronesla pak vážně, a když žena přikývla, zeptala se: „Existuje nějaká možnost, že byste mohla být těhotná?“

„Jak to souvisí s...?“ vložil se do toho manžel nechápavě a Sarah jen sevřela rty, aby zadržela slova podráždění, která se jí hrnula na jazyk.

„Pokud by vaše paní byla těhotná, mohla bych vy-léčením její nemoci zároveň zabít plod,“ vysvětlila mu Saffron klidně a obrátila pozornost zpět k jeho ženě: „Čekáte dítě, paní Rowlinsová?“

„Ne, slečno. Pokud vím, tak ne,“ odpověděla žena roztřeseným hlasem.

„Dobře,“ usmála se na ni Saffron, aby ji uklidnila. „Odhrňte si prosím vlasy, ať se k té bulce mohu lépe dostat,“ požádala ji, zatímco si sundávala rukavičky.

Ruce se jí chvěly a únavou téměř nedokázala jasně myslet, přesto se přinutila k soustředění. *Ta žena za to přece nemůže*, pomyslela na paní Rowlinsovou, stojící bezradně proti ní.

„Ucítíte jen teplo, možná horko, ale bolet to nebude, nebojte se.“ Přiblížila dlaně k ženinu hrdlu.

„A vás?“ otázala se paní Rowlinsová tiše. Na tohle se jí ještě nikdy nikdo nezeptal, takže ji to zaskočilo.

„Na tom... na tom nezáleží,“ vykoktala Saffron v rozpacích a zavřela oči. Nikdo v místnosti už nepromluvil. Všichni zadrželi dech, když se v dívčiných dlaních objevilo hojivé světlo. Pan Rowlins to sledoval

s pusou otevřenou údivem, zatímco Sarah, když znamenala, že na ni se nikdo nedívá, si měřila dceru rozzlobeným pohledem.

Bylo jí jasné, že je Saffron na pokraji sil, už svou dceru viděla léčit lidi, takže to dokázala přesně poznat, a zlobilo ji, že svým darem plýtvala na nějakou hloupou husu, když ona jí shání samé slušné klienty. *To ale milé zlaté Saffron nejde pod nos, tohle shánění klientů! Zato nějakou ubohou hlupačku vyléčí na ulici raz dva!*

Nakir v ní četl jako v otevřené knize, její domyšlivá pýcha a hloupá zlost ho nepřekvapovaly. Věděl totiž, jak dokážou být lidé hnusní a nízcí. Když ale sledoval slábnoucí Saffron, nejraději by Sarah uškrtil.

Jakmile se začal nádor zmenšovat, pan Rowlins si přitiskl ruku na ústa, aby potlačil překvapený výkřik. Trvalo to ještě chvíli, než Saffron odtáhla dlaně od jeho ženy. Zavrávala, a jen díky jeho pozornosti neupadla na zem. Když ji podepřel, vděčně se na něj usmála a těžce dosedla do křesla. Roztřesenými prsty si chvatně navlékala rukavice.

„Jak se cítíš, miláčku?“ zeptal se pak pan Rowlins manželky, která si nevěřicně přejížděla prsty po hrdle.

„Je mi dobře, Time. A ta bulka je pryč,“ vydechla rozechvěle.

„Vy jste mě vážně uzdravila,“ obrátila se k Saffron a v očích se jí třpytily slzy.

Dívka přikývla, ale už nenašla žádnou sílu ani k tomu, aby se na ni usmála. „Už se to nikdy nevrátí, paní Rowlinsová. Budete žít.“

„Jak vám mohu jenom poděkovat,“ vzlykla paní Rowlinsová dojatě.

„To Pánu musíme děkovat, byla to jeho vůle,“ vložila se do toho Sarah mírným hlasem a konečně vstala. „Vyprovodím vás.“